

Щастя є. Воно – в середині нас.

«Мене переповнюють почуття...» Так, здається, говорив Михайло Коцюбинський в своєму «Intermezzo». Я спостерігаю зараз схожу картину: як зовнішній світ прямо пропорційно впливає на мій внутрішній стан. Стан спокою і щастя.

Я майже впевнена, що те відчуття, яке всередині мене, є справжнім щастям. Про нього так часто говорять та мало хто його знайшов у житті.

Задаю питання: чому? І завжди знаходяться сотні причин. Робота, зарплата, сім'я, діти, школа, ВНЗ і навіть політичне становище держави – все це перешкоджає людині почувати себе абсолютно щасливою. Постійні клопоти і брак часу не дає можливості поглянути навкруги, зупинитися, посміхнутися і відчутти, як співає душа.

Не можна гаяти часу, не можна все відкладати на завтра (бо воно у більшості асоціюється з невизначеним терміном). Щасливим треба бути сьогодні і зараз, оскільки «завтра» може й не бути. Життя тільки здається великим і довгим поняттям, а насправді воно менше навіть за короткометражний фільм. Не помітимо як на екрані раптово засвітиться надпис «The End». А коли мимовільно прокрутимо касету назад, то лише розчаруємося... Де ж багатообіцяюче щастя? Невже його і не було в житті?

За рекламу заплатили, а споживачем не довелося стати. Невигідно...

Та ми самі відмовилися від щастя.., коли не зважали на веселку, закривалися парасолькою від дощу, коли не пропускали щастя крізь щільно прикриті двері душі. І кого звинувачувати, як не самих себе. Адже ми настільки віддалилися від справжнього, природного, створеного Богом, що дозволяємо собі залежати від обставин, створених людьми.

Щастя є. І воно всюди. Скільки не черпай долонями, кількість його не зменшиться. Варто тільки задуматися над цим. Адже ми маємо можливість бачити, чути, говорити, любити... І це вже є щастям.!

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГУ

Ми так осучаснили своє життя і полегшили його технічними новинками, що розучилися бачити щастя в простих речах. А дехто не може відкрити його насамперед у собі. Ось справжня проблема, над якою має задуматися людство – як навчитися бути щасливими?

* * * *

Я щаслива!
Кажу це відкрито й сміливо.
Я щаслива!
Коли посміхаюся щиро.
Я щаслива!
Від сонця, що світить вгорі.
Я щаслива!
Як дощ виграває по склі.
Я щаслива!
Коли з неба падає сніг.
Ти щасливим зі мною
Також бути міг.
Я щаслива!
Щаслива...
Щаслива, - кажу.
Я щаслива!
Від того, що просто живу.

Щастя

Так хочеться щастя у вирі життя,
Та тільки так часто його в нас нема.

Шукають всі люди, блукають дарма,
А бачать, що всюди – безодня німа.

І як нам знайти, як його відшукати,
Два різні світи у одне поєднати?

Питання важке і мені не під силу,
Запитаю тебе, твою долю щасливу.

**Мар'яна Палагнюк,
студентка III курсу
спеціальності «Журналістика»
заочної форми навчання
ТНПУ ім. В. Гнатюка**